

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 26

Interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà (tram. 300-00049/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà, que, en nom del Grup Mixt, formula l'il·lustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas... En la intervención de enero, señor *conseller*, sobre el tema de la tercera hora nos mal fiamos de que tarde o temprano nos haría algún truco para no dar esa tercera hora. No hemos tenido que esperar mucho y ya lo han conseguido. Y en este caso, parafraseando una frase del pasado, «sin que se note el cuidado».

Ya está bien, señor Maragall, de que ni siquiera usted está por encima de la ley, no tiene derecho a marginar a ningún niño de Cataluña porque tenga quimeras monolingüistas o nacionales. Debo recordarle de nuevo, señor Maragall, que el Decreto de Enseñanzas Mínimas no aumenta una hora de castellano, como si a este se le pretendía dar unas ventajas. No, señor *conseller*, el decreto del Gobierno devuelve la tercera hora de estructuras comunes que hasta ahora y desde la implantación de la LOGSE y la inmersión lingüística se le había hurtado a la enseñanza de la lengua castellana. No añade, por tanto, nada; solo restituye. No resta tampoco de la enseñanza del catalán nada, al contrario, justificaría política, pedagógica y moralmente las cuatro horas que arbitrariamente se dan ahora en esta lengua a costa de las horas de la otra.

No imponga a los demás, señor *conseller*, lo que no quiere para si mismo. ¿Qué tal le parecería que aplicasen al catalán la misma receta que aplican ustedes al castellano? La decisión de incumplir el decreto del Gobierno español es arbitraria por tres razones: legales, pedagógicas y democráticas.

Comienzo por las legales. El Real Decreto 1.513/2006, de 7 de diciembre del 2006, por el que se establecen las enseñanzas mínimas de la educación primaria dictamina que se imparta una hora más de castellano a la semana. La Ley Orgánica 2/2006, de 3 de mayo, de educación, en el desarrollo normativo de su disposición final segunda dice: «Corresponde al Ministerio de Educación y Ciencia dictar en el ámbito de sus competencias cuantas disposiciones sean precisas para la ejecución y desarrollo de lo establecido en este Real Decreto.» Pero ustedes lo han incumplido.

Razones pedagógicas. Si en el resto de las comunidades de España con una sola lengua se dan en castellano veinticinco horas a la semana por ser lengua vehicular, y quatro de lengua y literatura castellana, exactamente las mismas que se dan aquí para el catalán, ¿por qué aquí de castellano habrían de bastar solo dos para alcanzar su dominio? Es tan evidente este disparate que lo quiero señalar con interjección. Todos los estudios y evaluaciones de nivel sitúan a los escolares catalanes por debajo de los del resto de España. Según el informe del Instituto Nacional de Calidad y Evaluación y el Consejo Superior de Evaluación del Sistema Educativo de Cataluña, para cuya confección se han evaluado los conocimientos de 1.333 alumnos de cuarto de ESO en 57 centros de Cataluña, y 6.153 alumnos del mismo curso en 271 centros del resto de España, el conocimiento de los escolares catalanes del castellano al acabar la ESO ofrece las siguientes conclusiones:

Las carencias en el conocimiento de castellano son evidentes en expresión escrita, gramática y literatura. Por ejemplo, en el campo ortográfico, mientras que en el resto de España se sufre un 12 por ciento de ortografía deficiente, en Cataluña es el 26, es decir, el doble, más del doble. En el análisis de textos literarios y de la morfosintaxis nuevamente hay una diferencia significativa entre la puntuación alcanzada por los alumnos de Cataluña, 64 por ciento, y los del resto de España, el 74 por ciento; o sea, cuando se analiza el dominio de la morfosintaxis, una parte muy relevante de la gramática, que permite construir oraciones en castellano con sentido y carentes de ambigüedad, mediante concordancias, correlaciones de tiempos y modos verbales, uso de pronombres, etcétera, se constata entre los alumnos catalanes un nivel, 43 por ciento, sensiblemente inferior al del resto de alumnos españoles, del 64 por ciento. La

diferencia, de más de veinte puntos porcentuales, es muy significativa desde el punto de vista estadístico.

En cuanto al nivel de expresión escrita, el de la lengua catalana supera el 71 por ciento, mientras el de la lengua española no llega al 58 por ciento. La diferencia de trece puntos, señor *conseller*, da cuenta claramente de la insuficiencia de las actuales destinadas al aprendizaje culto de la lengua, que solo se alcanza en la escuela. Si comparamos el dominio escolar de una y otra lengua a nivel global, el dominio del castellano es inferior al del catalán, aquí en Cataluña, en siete puntos porcentuales.

Estos resultados son la consecuencia de destruir criterios pedagógicos básicos; son innumerables. Enumero, solo algunos. Primero, los conocimientos lingüísticos, las habilidades comunicativas y la competencia lingüística en una lengua son directamente proporcionales al tiempo de exposición a esa lengua. Pura tautología, pero imprescindible recordárselo a un Gobierno que le importa más la construcción nacional a lomos de una lengua que la adquisición de conocimientos.

Dos. Hasta los doce años hay una especie de plasticidad del cerebro específica para el conocimiento de idiomas, que tiende a desaparecer a partir de los siete años. Hasta esa edad la adquisición fonética es óptima; a partir de ella se va debilitando. El vocabulario se alarga hasta los ocho o nueve años, y la sintaxis tiene su apogeo entre los diez y los doce años. Por tanto, cuanto más pronto y cuanto más lenguas introduzcamos a edades tempranas, mejores resultados tendremos en adquisición de lenguas y de conocimientos, ya que la riqueza de estructuras lingüísticas y lógicas facilita el conocimiento, la atención del niño, la comprensión [#] y la adquisición de nuevos conocimientos. Con una salvedad: la atención del niño es más fácil de mantener si la lengua en que se imparte el conocimiento es la materna; por eso la inmersión excluyente es causa escolar de que un 9 por ciento del diferencial de veinticuatro puntos que existe entre el fracaso escolar de catalanohablantes y castellanohablantes, un 18,58 por ciento los catalanohablantes, y el 42,62 por ciento de los castellanohablantes, es la consecuencia lógica de este desastre.

Frente a la inmersión, Ciudadanos propone un modelo trilingüe progresivo: lengua materna de entrada y progresivamente se van introduciendo las otras dos a todos los

efectos, de tal manera que puedan impartirse las mismas áreas de conocimiento en catalán, castellano e inglés.

Olvídese, olvídense ya de la lengua propia. No sean antiguos. Vivimos en un mundo interactivo donde las lenguas son una oportunidad, no una barrera. ¿Por qué seguir imponiendo un modelo vehicular único en catalán, destruyendo las otras dos lenguas de comunicación más importantes del mundo, el castellano y el inglés? Veamos, como se hace en cualquiera de esos colegios alemanes o franceses o ingleses, carísimos, a donde llevan algunos de nuestros ilustres diputados a sus hijos en esta misma comunidad autónoma.

Razones democráticas. Miren, las razones pedagógicas en último caso podrían ser interpretables, pero no lo es el derecho que nos asiste a cualquier ciudadano, esté donde esté, del territorio español para acceder al conocimiento de la lengua común. El problema no es que hurten una hora de forma vergonzosa; el problema es que no acaben de una vez con este sistema franquista, carca, de una sola lengua vehicular. Desobedecen el decreto del Gobierno y tratan de engañarnos con el cuento de que se dejará al criterio de los propios centros dar o no dar la tercera hora, y como. Aunque ya nos ha dado una pista el señor Joan Ridaó, de Ezquerra: «Siempre de acuerdo con la realidad sociolingüística del entorno de cada centro y previa autorización del Departamento de Educación.» Juegan con ventaja; saben que nadie se atreverá a dar la susodicha hora, pero si alguien se atreve el departamento le sacará del error. Trucos legales para no cumplir con el decreto. De todas maneras, el entusiasmo excluyente del señor Joan Ridaó lo ha dejado claro: «Hay que afirmar con rotundidad que no habrá tercera hora de castellano.» La determinación es tan firme que ya han amenazado con desplegar a los inspectores, no solo para velar que no se den más horas de las debidas de castellano, sino que todos los libros de texto sean en catalán y la inmersión se cumpla a rajatabla.

¿Tienen nostalgia de tiempos autoritarios, señor *conseller*? ¿Otra vez un modelo policial? Se quejan ustedes del racismo que la Plataforma per Catalunya manifiesta contra la existencia de las mezquitas; y lo suyo, ¿qué es?, ¿patriotismo?, ¿nacionalismo?, ¿o más bien xenofobia cultural? Sí, hablo digo y digo bien; hablemos

las cosas por su nombre: se está excluyendo y la exclusión se llama xenofobia cultural.

Señor *conseller*, cumpla con la ley y con el tiempo que ya no perderá maquinando cómo hacer desaparecer el castellano del sistema educativo catalán construyan una escuela con tres lenguas vehiculares para que cualquier padre de Cataluña pueda ofrecer a sus hijos un conocimiento perfecto de catalán, castellano e inglés, sin necesidad de gastarse una fortuna. Eso es la civilización, eso es el futuro, señor *conseller*.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Robles. Té la paraula per a la seva resposta el conseller d'Educació, honorable senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Gràcies, president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats que ens acompanyeu a la sala en aquestes interpel·lacions tan apassionants, miri, senyor diputat, a mi em sembla que la seva intervenció defineix exactament el fons de la seva posició en aquesta matèria: «Olvídense de la lengua propia.» *¡Olvídense de la lengua propia!* Y això ve a dir vostè, en castellà, en aquesta cambra –*olvídense de la lengua propia?* Doncs miri, no. Simplement no, eh? De la mateixa manera que espero que els nois i noies del conjunt dels països de parla castellana no se n'oblidin, de *la lengua propia*. Vostè s'imagina que algú els digués als nois de Buenos Aires, d'Albacete o del Paraguai, de qualsevol lloc de l'espai lingüístic del castellà, que algú els digués: «Olvídense de la lengua propia», amb l'excusa que l'anglès és més important o perquè hi ha més anglòfils parlants? En fi, em sembla que amb això ja m'excusaria de contestar cap altre dels raonaments que vostè ha fet, però no només per obligació parlamentària, sinó també per responsabilitat com a departament i com a govern, crec que hem d'aclarir les coses.

Miri, la nova ordenació curricular que entrarà en vigor el curs vinent a Catalunya té tres conceptes principals, i els hem explicat i els tornarem a explicar detalladament:

trilingüisme, immersió i autonomia. I trilingüisme vol dir que el nostre objectiu és que els nois i noies surtin del nostre sistema educatiu amb l'aprenentatge complet i suficient i amb el domini real...

Fitxer 27

...de les tres llengües: del català, del castellà i de l'anglès o de l'altra tercera llengua que en els centres acabin decidint i des del departament puguem inclús recomanar, perquè és obvi que en determinats indrets, i per moltes raons, és convenient que també altres llengües estiguin presents en el nostre sistema, com a mínim el francès, alemany, les llengües pròpies del nostre espai europeu; sense oblidar, per cert, la necessitat que anirà apareixent de donar algun tipus de resposta als ciutadans nous, en el sentit que les seves llengües de procedència tinguin també alguna possibilitat d'aprenentatge en el nostre sistema; però en tot cas, això és, òbviament, secundari.

La nostra ordenació curricular s'ajusta i s'ajustarà absolutament a les previsions legals avui vigents; és a dir, a la suma Estatut d'autonomia de Catalunya, Llei de política lingüística, Llei orgànica de l'educació. I si vostè repassa els articles corresponents de l'Estatut, de la LOE i de la Llei de política lingüística, veurà que no hi ha cap mena de fuga en aquest terreny. I la legalitat del nostre decret, a més..., en fi, molt aviat es veurà confirmada –molt aviat. Bé, primer deixem que es publiqui, que s'aprovi i es publiqui, perquè encara no hi som. Però en qualsevol cas, a partir d'aquí, el mateix Govern central –que no pateixi que en això està atent i amatent–, si no fos com jo dic, actuaria i reaccionaria i ens ho faria saber de moltes maneres. Però estic convençut que serà perfectament reconegut com a..., ajustat a llei.

Miri, els horaris mínims de les matèries lingüístiques de català i castellà que s'imparteixen a educació primària queden tal com estaven. Ho repeteixo: els horaris mínims de les matèries lingüístiques de català i castellà queden tal com estaven. A més, introduïm una llengua, per servir l'objectiu del trilingüisme que li deia, introduïm una llengua estrangera ja al primer cicle de l'educació primària, i inclús a l'educació infantil –encara que avui parlem només dels decrets de primària i secundària.

Hi ha el concepte d'autonomia de centre, que em sembla que..., en fi, que no cal que l'hi expliqui massa. Jo crec que del que estem orgullosos en aquests moments és que aquest concepte ara no només sigui retòrica, sinó que sigui part essencial del contingut i de la projecció normativa i de la realitat pedagògica en els centres del nostre país. I d'això, jo crec que ens n'hauríem d'alegrar tots, perquè això ens afegirà riquesa concreta i específica a cada centre, a cada escola, a cada institut, personalitat, caràcter propi, perfil, i qualitat, i capacitat d'adequació i d'adaptació a l'entorn social, a l'entorn cultural, a l'entorn lingüístic de cada indret.

Dintre de pocs dies apareixeran les normes complementàries del decret. Algunes, que són ja imprescindibles, en forma d'instruccions d'inici de curs, que han de sortir ja. I tindrà, aleshores, un panorama més complet per opinar sobre aquesta matèria. I veurà com, efectivament, estem respectant les lleis i, al mateix temps, assegurant els objectius que perseguim.

Miri, el català és la llengua vehicular de la gent de Catalunya. vostè ha defensat avui exactament el contrari; és a dir, vostè avui ha esmerçat una posició absolutament incompatible amb la legalitat que ens marca l'Estatut de Catalunya i la Llei de política lingüística, en la seva posició. Té dret a sostenir-la i té dret a tramitar iniciatives parlamentàries del tipus que vulgui per modificar l'Estatut d'autonomia. Faci-ho, jo no tinc res en contra; estem en democràcia, i vostè és representant d'uns ciutadans i té tot al dret a fer-ho. Però sàpiga que la immensa majoria dels ciutadans d'aquest país tenen clar què vol dir català com a llengua vehicular de l'ensenyament i estan d'acord que ho sigui, hi estan activament d'acord. I així ha de ser.

I això no és incompatible per molt que vostès o altres vulguin enfrontar, vulguin demostrar que, si això és així, és en perjudici del castellà. No. Això és així i ha de ser així més, perquè si alguna llengua necessita protecció en el nostre sistema, en aquest període, és el català, que està afeblit després d'un període llarguíssim d'inacció, d'omissió i de deixadesa per part de governs anteriors. I ara estem en condicions, amb l'Estatut a la mà, amb la Llei orgànica a la mà, amb la nostra ordenació curricular a la mà, de reforçar, de recuperar, de retornar el tremp i la funció de pilar bàsic del sistema que mai hauria hagut de perdre. Perquè un país que deixa que la seva

llengua pròpia s'afebleixi, desaparegui o es perjudiqui en el seu sistema educatiu, està condemnat a desaparèixer com a país. I això és el que no farem nosaltres, i aquest Govern encara menys.

En aquest marc, la immersió lingüística és absolutament imprescindible. Havia estat deixada de banda; ara, la tornarem a posar en el seu lloc, amb respecte. Immersió lingüística no és atacar ningú, és partir de les condicions lingüístiques del ciutadà que arriba al sistema, respectant-lo en la seva característica sociològica i lingüística, i ajudar-lo a integrar-se adequadament en el sistema educatiu i lingüístic del país en què ha decidit de viure; per tant, l'estem ajudant a ser ciutadà de ple dret d'aquest país. I això ho veurem properament, amb tota la intensitat i amb tota la claredat, i veuran també com amb magnífics resultats.

De manera que estem on havíem d'estar: complint les lleis, defensant el nostre sistema educatiu, defensant el català com a llengua vehicular i defensant absolutament l'objectiu del trilingüisme, que està al nostre abast per primera vegada des de fa molts anys, des de sempre diria jo, perquè mai s'havia plantejat realment.

Vostè ha donat una colla de dades..., percentatges, percentatges, percentatges. Miri..., en fi, evidentment els que convenien a la seva exposició per justificar aquesta posició inacceptable, absolutament contradictòria amb la defensa de la nostra pròpia llengua. «Olvídense...» No m'oblidaré d'aquesta expressió seva, senyor diputat. No oblidaré que vostè creu que ens hem d'oblidar de la nostra llengua. I espero que els ciutadans d'aquest país tampoc s'oblidin del que vostè acaba de dir.

Miri, els resultats que el Consell superior d'Avaluació a Catalunya ens dona en aquesta matèria són clars: el nivell d'aprenentatge dels nostres nois i noies en castellà són perfectament comparables als dels alumnes de tot Espanya en castellà. I ho són en els globals i en els concrets. En comprensió oral i en comprensió escrita, en expressió, hi han algunes diferències molt menors. En llengua castellana i literatura, any 2000, a Catalunya 63 per cent d'èxit, a Espanya 64. si ho veiem per trams de qualificacions, estem exactament en el mateix punt.

Vostè ha parlat de sistema franquista, senyor diputat. Vostè ha parlat d'un sistema repressiu. Miri, sistema franquista és aquell que impedia que jo estudiés en català ni

un sol segon de la meva vida. Això és el que era el sistema franquista: ni un sol segon. En aquests moments, el castellà està perfectament recollit, perfectament present, perfectament adequat a les necessitats –i ho estarà– a través de les polítiques educatives de centre. I farem que, efectivament, sigui cert que els nois i noies d'aquest país surtin de l'educació secundària obligatòria amb el català assumit com a llengua pròpia i amb el castellà perfectament conegut i dominat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Exactamente mis palabras fueron: «Olvídense ya de la lengua propia, no sean antiguos. Vivimos en un mundo interactivo donde las lenguas son una oportunidad, no una barrera. ¿Por qué seguir imponiendo un modelo vehicular único en catalán, excluyendo las dos lenguas de comunicación más importantes del mundo –castellano e inglés?» Evidentemente no le estoy diciendo que se olvide de su lengua propia, como yo no me olvido de la mía. Es evidente, nadie se olvida de su madre. Punto.

Dice usted que cumple con la ley. Pero a mí me da la sensación que no cumple con la ley, porque está desoyendo un decreto que acabo de decírselo. Y además incurre en algo aún peor. La Generalitat ha planteado, en este caso ante el Tribunal Constitucional, un conflicto positivo de competencias, por lo que el asunto está sub iúdice. Con su decreto actual de la Generalitat resuelve por su cuenta y riesgo el tema, suplantando la decisión del Tribunal Constitucional y derogando el Decreto de enseñanzas mínimas estatal que está en vigor, lo que es el colmo. Por una parte plantea un conflicto de competencias que solo puede resolver el Tribunal Constitucional, y al mismo tiempo deroga el decreto estatal, por su cuenta y riesgo, atribuyéndose, antes de que el Tribunal Constitucional resuelva el conflicto, las competencias en discusión, lo que constituye una indudable burla al propio tribunal, al

que corresponderia en exclusiva cualquier decisión en la materia controvertida. Esto es de una gravedad extrema y equivale a una declaración de independencia escolar, una burla de estado de derecho y a la separación de poderes.

Mire, señor Maragall, yo le he dado una serie de datos, y usted, simple y llanamente, los ha obviado no sé por qué. No sé por qué sus datos son buenos y los que yo le he dado, con datos estadísticos y con organismos oficiales, me dice que no sirven de nada. Yo creo que dé los datos que dé, me da la sensación que a usted le daría exactamente lo mismo.

Pero le voy a decir algo más. Antes le he acusado de que, posiblemente, llevando a los directores de los colegios la responsabilidad de que impartan o no esa hora de lengua, de castellano, extraída de las 665 de libre disposición que tienen los colegios, a lo mejor no es un truco, a lo mejor solo es el atolladero que han encontrado ustedes y sus socios de Esquerra Republicana para seguir gobernando juntos. Porque, al fin y al cabo, ustedes, en el decreto que la Generalitat tiene preparado para el día 19 o el día 26, han quitado el punto 4.7 y 4.8 y, curiosamente, en las instrucciones de principio de curso, según me dice usted, van a dejar en manos de los colegios que se implante la posibilidad de esa tercera hora. Bueno, lo que quitan por una parte lo ceden por la otra, y al final, a mí me da la sensación que es un juego de manos para no romperse el propio Gobierno en un tema tan delicado como es la lengua en Cataluña.

Yo no sé si ustedes van a imponer, con la inmersión que quieren hacer y con la tercera hora, más criterios monolingüistas en la escuela –que lo hizo Convergencia–, pero me da la sensación que son los mismos trucos, o parecidos trucos. Y yo no sé quién ha salido ganando, si usted o sus socio. La verdad es que estamos un poco confundidos. Nos lo podría explicar, en realidad. ¿Cuántas generaciones debemos esperar para que en Cataluña los catalanes podamos llevar a nuestros hijos a la escuela sin que nos recuerden todos los días que, en nombre de la debilidad de una lengua, se quiten los derechos –los derechos, no la lengua, los derechos– de otros catalanes? ¿Cuántas generaciones vamos a tener que esperar? ¿Y cuántas veces tendremos que esperar a que en cada espacio que la lengua catalana es débil, en

nombre de esa debilidad se llegue al bilingüismo, y cuando ese bilingüismo es preponderante para la lengua catalana, se llegue al monolingüismo? Lo que era malo en el monolingüismo castellano cuando era dominante, se convierte ahora, que lo es en catalán, en lícito.

Y eso lo hemos visto en todas las instituciones –acabo, señor presidente–, lo hemos visto sistemáticamente en la enseñanza, en los medios, etcétera. Lo acabaremos viendo en la justicia y en todos los demás sitios. ¿Cuántas generaciones, señor Maragall, vamos a tener que esperar para que, en nombre de un chantaje moral –que no tenemos la culpa nosotros ni estas generaciones–, nos impongan a nuestros hijos y a nosotros mismos una imposición monolingüista que desde luego no estamos dispuestos a tolerar?

Gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, el conseller honorable senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. Senyor diputat, em sembla que estem on estàvem. No veig que..., no, tampoc ho esperava, eh? No veig que haguem avançat a aconseguir, per part seva, el respecte al que és la naturalesa i la identitat d'aquest país i la seva necessària expressió en el sistema educatiu.

Mireu, el català on té el principal actiu –ho hem dit altres vegades– és en l'educació. És l'únic espai de servei públic i d'àmbit social universal en què el català té un paper clar, definit, mesurat i exercit. L'hauria de tenir més del que el té –ho repeteixo ara i ho repetiré després segurament–, perquè s'havia abandonat i s'havia afluixat clarament en aquesta matèria. Però aquesta és la nostra decisió, jo crec que és la decisió de la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya. L'educació és l'actiu de la nostra llengua, és el fortí. I així ha de ser. I aquest caràcter, aquesta circumstància conscientment volguda i aplicada, no només no és incompatible, sinó que ha d'anar de bracet amb els objectius que, per interès nacional també, hem de servir respecte

de la llengua comuna que és el castellà per a tots els ciutadans d'Espanya, i respecte d'una tercera llengua. I segueix insistint que, si fem una cosa, no fem l'altra, o que hi ha una exclusió. No hi ha cap mena d'exclusió; al contrari, el que hi ha és una capacitat #...

Fitxer 28

... intel·ligent d'organitzar les coses de la millor manera, al servei dels dos objectius: el català, llengua vehicular, llengua pròpia, llengua de Catalunya; el castellà com a objectiu imprescindible de coneixement i domini per a tots els ciutadans d'aquest país.

I això és el que seguirem fent, amb respecte absolut pels drets dels ciutadans, que l'estem aplicant. Amb respecte absolut pel que estableix avui la Llei de política lingüística, pel que estableix avui l'Estatut i pel que estableix avui la Llei orgànica de l'educació. No ens trobarà en cap falla, en aquest sentit. I la situació real, individual, d'aquests dies, d'aquestes setmanes, d'aquests mesos, d'aquests anys, ho demostra. I seguirà sent així. Els ciutadans que expressen determinats drets els són aplicats exactament tal com ells els han sol·licitat. I podem repassar, si vostè vol, en un altre moment el cas a cas, evidentment no en aquesta cambra.

Segueix insistint que defensar la llengua pròpia és antic. Suposo que perquè és una llengua, des del seu punt de vista, minoritària. Miri, és tan minoritària com el finès de Finlàndia. Antic en quin sentit? Sap en què ha basat Finlàndia, que és la millor educació d'Europa, la recuperació del seu país com a conjunt social, econòmic, cultural? L'ha basat des de fa quaranta anys en una decisió conscient de canviar tot el model educatiu i de col·locar el finès, indiscutiblement, com a pilar d'aquest sistema, per molt antic que sigui seguir parlant en finès en un espai on hi han el suec, l'anglès o qualsevol altra idioma majoritari en el seu entorn.

De manera que no hi ha, ni molt menys, aquesta circumstància d'antiguitat que vostè ens atorga. A mi em sembla que l'antic és vostè, que sí que el veig enyorant altres moments i altres períodes històrics d'aquest país. Sí que el veig carregat d'enyorança. Ja em sap greu.

Miri, el que he dit jo, i ho repeteixo, és que amb el que no podem estar satisfets és amb els nivells actuals de coneixement, d'èxits escolars en les àrees lingüístiques, ni en el català ni en el castellà. Consolar-me amb el fet que són sensiblement iguals els que s'obtenen en el conjunt d'Espanya és un pèssim consol. Jo el que vull ser..., els millors d'Espanya, i el que vull ser és els millors d'Europa. En català, en castellà i en anglès.

I això és el que farem des d'aquest Govern, i ho farem amb decisió, amb fermesa, amb claredat i amb respecte per totes les llengües, per totes les identitats, per totes les procedències, sense excloure, sense reprimir ningú, respectant els drets de tothom.

Les instruccions que ben aviat tindran els centres no els passen el mort als centres, com vostè pretén. Faran ús clar de la nostra capacitat normativa per dibuixar pautes, criteris, normes de caràcter general, a partir dels quals els centres podran efectivament adaptar les coses a les exigències i a les característiques dels seus entorns socials i lingüístics. De manera que sí que es produiran en aquest país, adequadament, les compensacions degudes. Sí que allà on hi hagi un dèficit hi haurà una compensació activa a favor de la llengua que ho necessita. Sí que hi haurà claredat en aquesta matèria, sí que hi ha responsabilitat del departament a defensar aquests principis. Això, a més del manteniment al límit del caràcter del català com a llengua vehicular, que és la nostra força i el nostre futur, ja li ho ben asseguro.

Futur que espero que compartirem plegats, inclús amb vostè, encara que consideri que aquesta és una antigalla que no té cap interès. Jo..., em sembla, començo a pensar que l'antigalla és el seu grup.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació...

(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)

Sí. El senyor Robles?

El Sr. Robles Almeida

Señor presidente, por alusiones quería...

(Remor de veus.)

El vicepresident segon

Hem tingut els torns corresponents...

El Sr. Robles Almeida

Es una cuestión de respeto...

El vicepresident segon

Té trenta segons.

El Sr. Robles Almeida

Señor *conseller*, añoranza, la verdad, es un insulto. Nosotros no añoramos esos tiempos que usted está pensando, pero sí le voy a decir que añoramos muchísimo la Barcelona de finales de los años 70, donde todos estábamos muy orgullosos y todos íbamos por España fardando –digo «fardando» para estar en el lenguaje de la época– de la libertad que se respiraba aquí, y de que todo el mundo estábamos defendiendo el catalán, porque era una lengua en ese momento reprimida. Esa era la añoranza, no la Cataluña que han convertido los nacionalistas..., donde hoy nos ven muchísimo peor que nos veían entonces en el resto de España.

El vicepresident segon

Senyor Robles, ha passat el temps.

(Remor de veus.)